

tionsbestemmelserne, der fandt sted ved lovens revision i 1970, og den måde, på hvilken de nye bestemmelser er blevet administreret. Der er således fra forskellig side — afholdsbevægelsen, restaurationserhvervets arbejdstager- og arbejdsgiverorganisationer, kommunernes landsforening og politisk hold — fremført kritik over for loven og den retstilstand, som lovens administration menes at have hidført.

På baggrund af restaurationsbranchens kritiske betragtninger har handelsministeriet anmodet landsbevillingsnævnet om ud fra nævnets erfaring at redegøre for virkningen af lovgivningen og herunder vurdere, i hvilket omfang de vanskeligheder, som det gøres gældende at restaurationserhvervet møder, kan skyldes loven og dennes administration, og om disse problemer efter nævnets opfattelse lader sig afhjælpe inden for lovens rammer, eller om lovændringer anses for nødvendige. I sidste fald har handelsministeriet bedt om nævnets vurdering af, hvorvidt de af erhvervet fremsatte ønsker om ændringer i loven også ud fra samfundsmæssige hensyn bør søges tilgodeset.

I redegørelsen til handelsministeriet af 6. august 1976 bemærker landsbevillingsnævnet, som er blevet orienteret om den også fra anden side fremsatte kritik af loven og dens administration, at en reform af den gældende restaurationslovgivning kun bør søges gennemført, såfremt en grundig undersøgelse af udviklingen i de forløbne 5-6 år måtte vise, at der er et afgørende behov herfor. På forhånd stiller landsbevillingsnævnet sig skeptisk over for det hensigtsmæssige i at foretage en generel og gennemgribende lovændring, der efter forholdsvis kort åremål forkaster grundlaget for det ved loven af 1970 gennemførte system, der på afgørende punkter ændrede stillingen før loven af 1970. På den anden side erkender nævnet, at der kan være grundlag for på visse punkter af præcisere og uddybe lovens intentioner på det samfundsmæssige og ædruelighedsmæssige område, sådan som disse er indeholdt i lovens forarbejder.

Det fremhæves i redegørelsen, på hvilke områder og forhold en nærmere præcisering og eventuelt skærpelse af de gældende retningslinjer efter nævnets opfattelse kan komme på tale, og redegørelsen munder ud i en henstilling om, at der ved en lovændring gives handelsministeren en bemyndigelse til at fastsætte nærmere retningslinjer for administrationen af alkoholbevillinger i overensstemmelse med de af nævnet skitserede, samt at de nuværende forholdsvis komplicerede bestemmelser om adgangen til fratagelse af alkoholbevillinger forenkles.

Disse henstillinger fra landsbevillingsnævnet er fulgt ved udformningen af lovforslaget, der imidlertid går noget videre og bl. a. tillægger afgørelser om alkoholbevillinger, der enstemmigt er truffet af kommunalbestyrelser, en særlig vægt.

Erhvervsudvalget nåede ikke at færdigbehandle lovforslaget inden folketingsårets slutning.